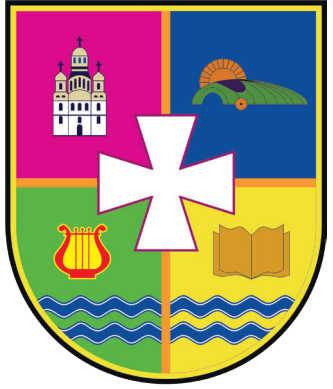

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №11(63) 3 ЛИПНЯ 2020 РОКУ

Тут завжди панує атмосфера порядку, зосередженості та доброзичливості

Щороку 16 липня всі бухгалтери в Україні відзначають своє професійне свято – День бухгалтера. Саме цього дня у 1999 році Верховна Рада ухвалила закон «Про бухгалтерський облік та фінансову діяльність в Україні». До 2004 року в Україні День бухгалтера відзначали неофіційно. Але з часом влада глянула на професію бухгалтера по-новому і цей день став офіційним святом.

Головний бухгалтер ПП «БіАГР» А. І. Похідняк.

Професія бухгалтера є давньою, за різними оцінками їй налічується близько 6 тисяч років, адже необхідність математичних розрахунків і ведення звітності з'явилася у людей дуже давно. З розвитком ремесла, виробництва, сільського господарства й торгівлі виникла також і потреба вести підрахунок прибутку або збитків. Так народилася ціла наука про дебет і кредит, що отримала назву «бухгалтерія», а перші бухгалтери з'явилися ще в стародавньому Єгипті, тоді вони займалися рахівництвом та збиранням податків.

Водночас батьком бухгалтерського обліку вважається італійський математик Лука Пачолі. Ще в XV столітті в його праці «Все про арифметику» були порушені основні принципи бухгалтерії як науки. Книгу Пачолі опублікували 10 листопада 1494 року. До цієї дати приурочили Міжнародний день бухгалтера.

Цікаво, що серед бухгалтерів у всьому світі 85% – жінки. Така статистика пояснюється досить монотонною працею, що вимагає усидливості та зосередженості.

– Бухгалтерія для будь-якого підприємства – це наче кровоносна система для живого організму: вона вкрай важлива для його життєдіяльності, хоча, можливо, на перший погляд і непомітна, – говорить головний бухгалтер ПП «БіАГР» Анна Іванівна Похідняк. – Через бухгалтерію проходять усі господарські, фінансові операції, усі документи, починаючи від первинних, і наші фахівці працюють з ними.

Уявіть обсяги фінансового документообороту, якщо тільки податків до державного та місцевого бюджетів за минулий рік наше підприємство сплатило 44219000 грн. Від початку цього року ПП «БіАГР» перерахувало 11799000 грн податків.

Основні управлінські завдання бухгалтерської служби – це збирання та обробка максимально повної інформації про діяльність підприємства. Вони потрібні не лише для ведення податкової звітності та фінансового контролю, а й для економічного аналізу та прийняття

рішень щодо подальшого розвитку підприємства.

Бухгалтерська служба ПП «БіАГР» – це 28 кваліфікованих працівників, зовсім небагато як для такого потужного підприємства, де загалом працює понад півтисячі осіб.

Сама Анна Іванівна Похідняк очолила підрозділ 2016 року, а на підприємство прийшла 2008 року.

– До цього я працювала на ТОВ «Білагро», – розповідає А. І. Похідняк. – Перейшовши в новий колектив, потрапила в родинне коло під крило фінансового директора Ольги Іванівни Кордубан. Саме в неї я багато чому навчилася, зокрема й вибудовувати стосунки з колегами і підлеглими. Тож у такому, здавалося б, непростому жіночому колективі як бухгалтерія, завжди панує атмосфера діловитості, чіткості та доброзичливості. А фінансовий відділ підприємства нещодавно очолила молода й перспективна фінансова директорка Катерина Володимирівна Опря. Під її керівництвом працюють бухгалтери й економісти. А разом – ми одна родина, одна команда.

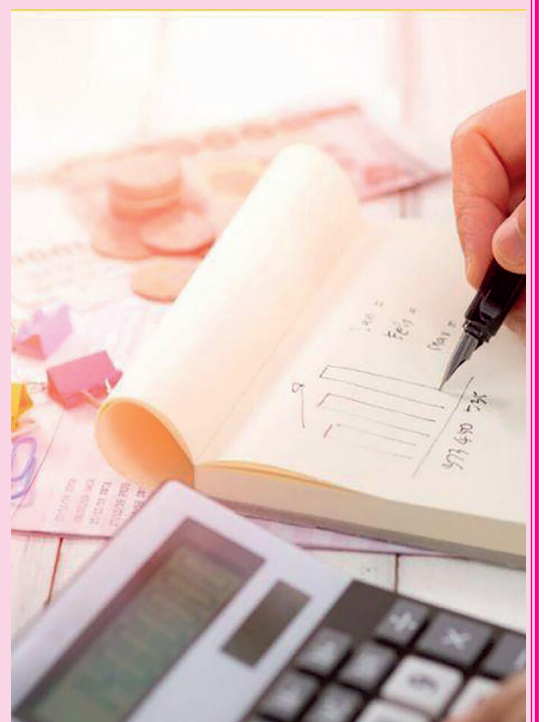
У цьому «квітнику» жіночої вроди та чарівності працює єдиний чоловік – бухгалтер по зарплаті Вадим Леонідович Резнік. Ми поцікавилися в нього, як він почувається серед прекрасної половини людства. Вадим Леонідович пояснив: цінує в своїх колегах передусім високий професіоналізм та точність у виконанні висунутих завдань. Та й обсяги роботи, які кожному доводиться виконувати, не залишають часу на пусту

**Шановні бухгалтери
ПП «БіАГР»,
ТОВ «Білагро» та всієї
Білоцерківської ОТГ!**

Вітаємо вас із професійним святом – Днем бухгалтера. Цей день засвідчує важливість обраної вами професії та високу відповідальність, покладену на вас.

Щиро бажаємо успіхів і високих досягнень у роботі, щастя й розуміння в родині, здоров'я й благополуччя. Ви – професіонали обліку та аудиту, взірці чесності, сумлінності та працьовитості.

**Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів
ПП «БіАГР»,
Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор
ПП «БіАГР».**

балаканину.

Справді, під час візиту на підприємство всі працівники бухгалтерії, кожен на своєму робочому місці, не відриваючись від комп'ютерів, зосереджено виконували свої обов'язки.

– Напередодні професійного свята хотілося б особливо відзначити найсумлінніших працівників бухгалтерії. Це заступник головного бухгалтера Маслій Наталія Станіславівна, бухгалтер по матеріальних цінностях Лиходід Алла Михайлівна, бухгалтер по зарплаті Тур Катерина Василівна – зазначає Анна Іванівна.

– Поряд із молодими фахівцями пліч-о-пліч трудяться досвідчені бухгалтери зі значним стажем, які повсякчас передають молоді свій досвід та знання: бухгалтер по розрахунках Шипоша Світлана Іванівна, касир Тертична Тетяна Федорівна. То користуючись нагодою, поздоровляю всіх працівників підрозділу з прийдешнім святом та бажаю міцного здоров'я, особистого щастя, вчасно зданих звітів та задоволення від роботи.

Дарина СОЛОДКА.

Зліва направо сидять: бухгалтери Тур Катерина Василівна, Шипоша Світлана Іванівна, касир Тертична Тетяна Федорівна, бухгалтер Городнича Ольга Григорівна. Стоять: фінансовий директор Опря Катерина Володимирівна, головний економіст Гніда Тетяна Вікторівна, економіст Орищенко Людмила Василівна, бухгалтер Титаренко Тетяна Григорівна, заступник головного бухгалтера Маслій Наталія Станіславівна, бухгалтери Дешко Марина Іванівна, Закладна Таїсія Анатоліївна, Хавер Ольга Вікторівна, заступник головного бухгалтера Шарай Світлана Іванівна, бухгалтери Котенко Леся Сергіївна, Резнік Вадим Леонідович, головний бухгалтер Похідняк Анна Іванівна, бухгалтер Лиходід Алла Михайлівна, заступник фінансового директора Кордубан Ольга Іванівна, бухгалтер Вишник Олена Федорівна.

Професіонали завжди в пошані

Про те, як працює, розвивається та вдосконалюється бухгалтерська служба ПП «БіАгр», розповідають і досвідчені бухгалтери підприємства.

Світлана Іванівна Шипоша, бухгалтер по розрахунках:

– Скоро 17 років, як я працюю на ПП «БіА-Гр», прийшла сюди за направленням центру зайнятості. А до цього працювала в Подолі у колгоспі, КСП, ПП «Батьківщина» (це його остання назва).

У колгоспі вважалося, що бухгалтери, економісти менше працюють, ніж рядові колгоспники, тому кожен додатково до основної роботи мусив полоти буряки або виконувати іншу роботу. А коли працювати в полі, коли, скажімо, підходять строки й треба нараховувати й виплачувати зарплату? Доводилося працювати у вихідні.

На ПП «БіАГр» усе по-іншому. Тут кожен – хоч бухгалтер, хоч сиророб, хоч вахтер чи прибиральниця – відчувають повагу до своєї роботи. І це, повірте, важить не менше, ніж гідна зарплата. Ось ця увага й людяність з боку керівництва надихають працювати ще старанніше, ще сумлінніше та відповідальніше...

С. І. Шипоша.

Катерина Василівна Тур:

– Я прийшла на підприємство 1992 року, щойно воно стало самостійним ВАТ «Білоцерківський молочний завод». Тоді на заводі працювало близько 40 працівників, увесь бухгалтерський облік ми вели вручну: заповнювали Головну книгу, відомості тощо... Зараз все зовсім інакше, лишилися лише спогади.

Перші комп'ютери в бухгалтерії з'явилися 2004 року (ми тоді сиділи ще в старому приміщенні), але ж вони були не у всіх. Так, великий шлях пройдено, ПП «БіАГр» завжди йде в ногу з часом, я б сказала, навіть на крок попереду, і я пишаюся, що працюю на сучасному підприємстві.

К. В. Тур.

Тетяна Федорівна Тертична, касир:

– Коли я почала роботу на підприємстві (а було це 20 років тому), тоді, звичайно, ще не було пластикових карток, і всю зарплату виплачували готівкою. Крім того, через касу проходили значні суми на господарські витрати та виплати населенню за здане молоко. Заготівельники отримували кошти в підзвіт і привозили мені готові відомості. Все було в паперовому форматі.

Попри це, за десять останніх років обороти по касі зросли: збільшилася кількість працівників, відповідно збільшився і обсяг зарплат, збільшилася кількість розрахунків з покупцями та постачальниками, впровадилися нові комп'ютерні програми. Але технології не стоять на місці, зараз робота повністю комп'ютеризована.

Т. Ф. Тертична.

Ольга Кордубан: «Я ще застала часи, коли податкової інспекції не було»

Та найдосвідченішою, найсумліннішою і найвідданішою рідному заводу, без сумніву, є Ольга Іванівна Кордубан. Вона – жива історія цього підприємства.

– Мій трудовий шлях на заводі почався 1972 року з посади аналізатора лабораторії, – розповідає вона. – А загалом маю 63 роки трудового стажу. Ще школяркою працювала в колгоспі, тоді всі школярі на канікулах мусили відпрацювати в господарстві певну кількість трудоднів. Ми, діти, й сіно гребли, й зерно до комори носили, й коноплі рвали, й мочили їх, стоячи в холодній воді, й тіпали... І все це – за трудодні, за палички, які записував обліковець.

Я добре вчилася в школі, мріяла здобути вищу освіту, та коли 1959 року закінчила 10 класів, вийшов закон, за яким випускники з сільської місцевості мусили відпрацювати два роки в колгоспі, й лише після цього мали право вступати до технікуму чи вишу. Більшість моїх однокласників розшукали родичів у місті й прописалися в них, щоб обійти закон. А в мене родичів не було – лише мама, яка самотужки виховувала нас із сестрою.

Отож пішла працювати дояркою на ферму. Тоді доярки мусили повністю корів доглядати: і годувати, й напувати, і гній вичищати... Фуражири хіба що від сараю гній вивозили. Які важкі мішки ми носили! Хіба тоді так працювали, як зараз?

Лише відпрацювавши два роки в колгоспі, 1961 року вступила на економічний факультет Полтавського сільськогосподарського інституту, який закінчила 1966 року. Але диплому мені не дали: мусила відпрацювати два роки за направленням у Сумській області.

...Коли 1972 року я влаштувалася в лабораторію заводу, вважала, що це тимчасово, що незабаром знайду роботу за фахом. Та, як відомо,

Ольга Іванівна на своєму робочому місці.

немає нічого довговічнішого, ніж тимчасове: скоро півстоліття, як я працюю на заводі.

Через півроку несподівано звільнилася бухгалтер підприємства, й мені запропонували перейти на її посаду. Я, звичайно, погодилася. Невдовзі мене призначили старшим бухгалтером на правах головного, адже підприємство було виробничим підрозділом Миргородського сирзаводу.

Коли я починала працювати, дільниця займалася лише збиранням та сепаруванням мо-

лока. Виробниче приміщення розташовувалося в одноповерховій будівлі. Двір був незаасфальтованим і майже постійно потопав у багноці. Серед двору стояла клуня, де зберігали лід. Щовесни на Пслі рвали лід і ввозили на дільницю, а влітку ним обкладали готову продукцію, щоб не псувалася. Ось такими були тогочасні технології...

Згодом наша дільниця стала виготовляти власну продукцію: сир «Лиманський» (бринзу), масло, морозиво, кефір і молоко у пляшках: його пастеризували й розливали вручну кухликом. Загалом уся робота на підприємстві була ручною й здебільшого фізично важкою: жінки носили важкі бідони з молоком, які виливали у ванни.

Працювало підприємство в дві зміни: з 8 до 16 і з 16 до 24. Але вчасно піти з роботи ну ніяк не виходило: у колгоспах близько 19.00 закінчувалося вечірнє доїння, молоко на дільницю привозили о 22-й годині, інколи й о 23-й... Попри те, що праця була важкою, ніхто не скаржився на умови. Тоді люди навіть не уявляли, що може бути інакше.

Усі працівники з Білоцерківки та навколишніх сіл добиралися на роботу й з роботи самі – хто як міг. Частіше всього їздили на велосипедах, долаючи десятки кілометрів. Ніхто не возив транспортом працівників, як зараз. Для зручності працівників були роздягальня й душ, але останній частіше не працював, ніж працював. Ще можна було помитися в кочегарці. Інколи дівчата бігали туди після роботи, особливо в спеку. Та частіше були настільки стомленими, що мерщій поспішали додому.

Після того, як 1992 року було утворене ВАТ «Білоцерківський молочний завод» і підприємство стало самостійним, воно мусило саме шукати ринки збуту для своєї продукції. Після планової економіки це було нелегко. Всі скла-

ди були завалені маслом. На заводі скоротили половину працівників, а ті, хто залишився, працювали всього лише 3 дні на тиждень і по кілька місяців не отримували зарплати. Багато підприємств в Україні в ті часи взагалі припинили свою діяльність. Певно, якби не реорганізація 2004 року та подальша модернізація, така доля чекала б і на наш завод...

Я ще застала ті часи, коли податкової інспекції не було. І податків не вираховували із зарплати, адже й самої зарплати тривалий час у колгоспі не було: люди працювали за трудодні, а в кінці року з ними розраховувалися вирощеною продукцією.

Зате були інші податки: і на фруктові дерева, й на птицю. У радянські часи із заробітної плати самотніх працівників вираховували так званий малосімейний податок. І хоча податкових звітів тоді ще не здавали, звіти й звітність існували завжди: ми щороку здавали товстезний звіт в управління сільського господарства, в ньому був окремий розділ – фінансовий. Підготувати його було непросто, бувало, й день, і ніч сидиш, щоб звести цифри. А якщо ще десть копійку загубиш, доводиться все заново перераховувати. А рахували ж ми не так, як зараз, а на рахівничках.

У 90-х роках з'явилися обчислювальні машинки, ми, бухгалтери, сприймали їх як чудо техніки, справжній прорив у науковому розвитку. На довгі роки вони стали незамінними помічниками бухгалтера. Тепер головний помічник у бухгалтерів, і не тільки у них – комп'ютер. Та роботи не стало менше, навпаки, робота складніша і відповідальніша, але наші дівчатка – молодці, працюють старанно і дружно.

Життя невідомо змінюється, та не дарма кажуть: коли не звівдас поганого, то не оціниш і гарного.

Записала Зінаїда МАТЯШОВА.

Зверніть увагу

Що треба знати про відпочинок на воді

У спекотну погоду люди із задоволенням відпочивають поблизу води: на річках, озерах, ставках та інших водоймах. Купання та плавання – це приємний і корисний відпочинок.

Вода приносить багато задоволення людям дисциплінованим, обачним, але вона може завдати багато неприємностей людям, які не дотримуються правил безпечної поведінки на воді. Із настанням літа звичайні фіксують численні випадки утоплення.

Нагадуємо, що основними умовами безпеки є правильний вибір і обладнання місць для купання; навчання дорослих та дітей плаванню, суворе дотримання правил поведінки під час купання і катання на плавзасобах, постійний контроль за дітьми у воді з боку дорослих.

Відпочинок на воді допускається тільки у спеціально відведених органами влади та обладнаних для цього місцях. Безпечніше відпочивати на воді у світлу частину доби. Купатися

дозволяється в спокійну безвітряну погоду при температурі води не менше +18°, повітря – не нижче +24°.

Не лізьте у воду в незнайомому для вас місці, уникайте води зі швидкою течією, не заходьте у воду напідпитку, ніколи не плавайте наодинці, особливо якщо не впевнені у своїх силах; купаючись на «дикому пляжі» чи у незнайомому місці, не пірнайте з берега, гірки, дерева. У воду слід входити неспішно, обережно пробуючи дно ногою; купатися краще там, де є рятувальні служби чи хоча б люди поблизу, які придуть на допомогу.

Особливу увагу приділяйте дітям: їхня поведінка у воді непередбачувана, тому пильно стежте за ними. На рівнинних річках є багато ям і вирв. Вони підступно зустрічаються біля піщаних кос, під берегом, де особливо

полюбляють купатися діти.

До плавок потрібно прикріплювати шпильку: якщо далеко від берега суднома зведе руку чи ногу, укол шпилькою допоможе відновити еластичність м'язів. Та все ж краще утриматися від далеких запливів: переохолодження – головна причина трагічних випадків.

Великою бідою може обернутися пірнання на мілководді або в незнайомих місцях. У таких випадках можливі травми шийного відділу хребта з пошкодженням спинного мозку.

Якщо плаваєте на човні й той перевернувся, головне – не розгубитися. Навіть коли човен перекинувся, він і тоді ще певний час тримається на воді, отже, треба зберігати спокій, і до прибуття допомоги триматися за човен, штовхаючи його до берега.

Той, хто добре вміє плавати, у першу чергу повинен допомогти тому, хто не вміє, підтримувати його на плаву. Рятувати треба спочатку одного потопачого, а потім іншого, допомогти вплав одночасно кільком

людям неможливо.

Під час катання дітей необхідна присутність дорослого в кожному човні. Він мусить уміти керувати судном, добре плавати, знати прийоми надання невідкладної допомоги постраждалим на воді.

Основною причиною загибелі людей на воді є страх. У більшості випадків тонуть люди, які вміють плавати, і з самовпевненістю запливають далеко від берега. Там вони можуть потрапити у потік холодної води. Тоді починає зводити ноги і хапає корч. У цій ситуації головне – не злякатися. Треба зануритися у воду і сильно потягти рукою на себе ступню за великий палець.

Будьте дуже обережні під час відпочинку на воді, щоб він був для вас і ваших дітей безпечним, весь час суворо дотримуйтеся порад рятувальників!

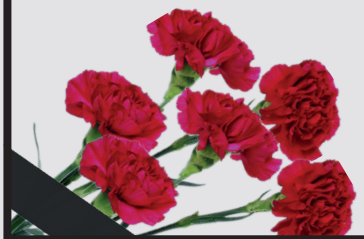
Білоцерківська сільська рада
за матеріалами сайту
www.mns.gov.ua

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Герусівка, учасниці війни,
ветерана праці
**СТАРДУБ
Катерини Тихонівни;**

жительки с. Бірки, учасниці війни, ветерана праці
**ЛЯШЕНКО
Ганни Дем'янівни**

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

Ганна Корнієнко: життя прожите не даремно

Зазвичай 12 липня, в День святих апостолів Петра й Павла, в Огірівці святкують День села. За традицією на ньому вшановують найстарших та наймолодших жителів, ветеранів праці, візрцеві родини, випускників і першокласників.

Цьогорічний карантин геть зруйнував багаторічні традиції. Проте це не привід, щоб не розповісти про шанованих людей Огірівки.

Офіційно найстаршою житедькою села є Писанець Пелагея Федорівна. Вона народилася 8 листопада 1923 року, тож зараз їй 96 років. Однак останнім часом старенька проживає у Великій Багачці, де за нею доглядає онука Світлана. На другому місці за віком – учасниця Другої світової війни Ганна Омелянівна Корнієнко, якій 13 липня піде 95-й рік.

Її доля – типова для багатьох українок, які потрапили в жорна тієї страшної війни, пережили два голодомори, повоєнне лихоліття. А потім самотужки, без чоловіків рослили дітей, працювали в колгоспах, на своїх плечах несли весь тягар післявоєнної відбудови.

...Вона була наймолодшою в батьківській родині, де крім неї росли ще семеро дітей. Старенька вже не пам'ятає багатьох подробиць свого життя, особливо дитинство. Згадає лише, що батько до війни покинув сім'ю – «забрала його Марфа у Дінпропетровськ».

Належної освіти дівчині одержати не вдалося: не дозволили злидині.

– **Закінчила 3 класи Огірівської початкової школи – і то негаразд! Ні в що було обутися, щоб у школу ходити, вдягтися не було у що... Та й школа була далеко: отам, аж під сосною – киває кудись бабуся. – А після війни де я тільки не робила: і полопа, і прядиво тіпала, і в ланці робила, і в корівнику... Одне слово, куди пошлють.**

Згадає бабуся й голод 1946-47 років. Такого стихійного лиха, як у ті повоєнні роки, в Україні не було давно. 1946-й рік відкинув ще далі назад зруйноване під час війни сільське господарство. Того року багато колгоспників нічого не одержали на трудовні. Крім того, в роки війни були розорені їхні підсобні господарства. Майже не було корів, а кожна п'ята родина взагалі не мала ніякої худоби. Непосильний план хлібозаготівель, вилучення зерна та іншої сільськогосподарської продукції з присадибних господарств селян викликали майже по всій Україні голод, що швидко поширювався.

Селяни розкопували нірки ховрахів, щоб знайти хоч жменьку зерна,

прихованого цими заощадливими тваринками. Товкли його в ступах, добавляли жменьку макухи (з конопляного сім'я), буряки, картопляні лушпайки, і з цієї суміші щось пекли. Ті, хто зумів приховати хоч трохи зерна, мололи його на залізних млинках і варили затируху (вариво з невеликої кількості борошна, розтертого з колосків).

Загалом люди їли все, що можна було жувати. Весною варили і їли сирими квіти акації, зелену лободу змішували з товченими качанами, облушченими від кукурудзи. Хто міг (і це було за щастя), добавляли жменьку висівку. Від такої їжі розпухали ноги, тріскалася шкіра.

Такі страви неможливо було розжувати, організм не міг їх перетравити, тому в людей боліли животи. З макухи та кропиви або подорожника пекли млинці, так звані «маторженики».

Доходило до того, що селяни кришили солому на дрібненьку січку й разом із просяною та гречаною половою, корою з дерева товкли в ступі. Все це змішували з лушпинням від картоплі, від якого дуже труїлися, і з цієї суміші пекли «хліб», споживання якого викликало найтяжчі шлункові захворювання.

– **Не приведи Господи, таке кому пережити!** – говорить із сумом Ганна Омелянівна. І згадає, як її мама потім до кінця життя тримала вдома про запас мішечок борошна чи сухарів.

А ось чи не найтрагічніша сторінка в її житті – рабська праця в Німеччині, куди її силоміць вивезли гітлерівці під час окупації, зовсім стерлася з пам'яті жінки: вона вже не згадає, де була і які роботи виконувала.

...Спочатку нацисти не планували використовувати для своєї країни робочу силу з окупованих територій СРСР. Навпаки, розробляли схеми масового винищення мільйонів місцевих мешканців та німецької колонізації захоплених радянських земель. Але згодом ситуація змінилася: мілітаристській Німеччині потрібні були робочі руки. Перший ешелон із 1117 робітниками-спеціалістами вирушив із Харкова до Кельна 18 січня 1942-го, другий до Бранденбурга – 21 січня. Спочатку робітників набирали за професіями, причому добровільно. Перевага надавалася

Г. О. Корнієнко.

чоловікам зі спеціальністю будівельників, металургів, гірників тощо. Та з весни 1942-го умовляння припинилися: німці за участі поліцаїв почали масові облави на місцеве населення. Брали будь-кого: дівчина, хлопець – аби були молодими і здоровими. За роки війни до Німеччини депортували понад 2,2 млн. українців. Серед них була й 17-річна Ганна.

Остарбайтери жили в спеціальних таборах під суворим наглядом адміністративно-поліцейських спецслужб. За трудові чи політичні провини їх суворо карали: від тілесних покарань до відправлення до концетраційного табору. За спробу втечі – смерть або ув'язнення в концтаборі.

Норми харчування для українців були найнижчими серед решти категорій іноземних робітників. Українські остарбайтери носили обов'язкову дискримінаційну відзнаку: «Ост.», яку згодом було замінено на тризуб. Більшість остарбайтерів після закінчення війни була насильно репатрійована, повернена до СРСР.

– **Мене, спасибі, дядько забрав, Нінки Захарченко родич, –** розповідає Ганна Омелянівна. – **Він поранений був й демобілізувався. Добиралися ми разом із ним перекладними: як зупиниться якийсь товарняк, ми здеремося на те вугілля, так і їдемо... А як приїхала сюди, Огірівку не**

Газу в хаті немає, тож на такій пічці старенька готує їжу.

впізнала: нічого від села не залишалося: всі хати погоріли!

Із заміжжям Ганні теж не пощастило: всіх женихів її віку забрала війна. 1951 року Ганна Омелянівна народила донечку. Тепер поряд з нею росла її рідна кровиночка, здається, що ще треба жінці для щастя? Це тепер у неповних сім'ях діти не відчують своєї неповноцінності, а матері-одиначки навіть отримують допомогу від держави. А тоді жорсткий людський поголос зачіпав не лише одиноких матерів, діставалося й дітям-безбатьченкам: у школі Олю дражнили байстрючкою...

На пенсію Ганна Омелянівна вийшла в 60 років. А потім іще кілька років працювала на кукурудзі:

– **Привезуть причеп, вивантажать коло комір, і дівчата сідають чистити. І я теж чищу, щоб ті кожушки корови в лантах назбирати...**

– **Моторна бабуся була в молодості, –** розповідає про неї Надія Іванівна Доброскок. – **Добре трудилася, заробила чимало подяк, була в пошані у людей і керівництва, завжди привітна, весела, з гумором... Ще два роки тому вона й по господарству вправлялася, й дрова рубала сама...**

Зараз за старенькою доглядає дочка Ольга Миколаївна. Жаліється:

– **Саму її не можна залишати:**

виходить у двір, голова вернеться, й вона падає. Кілька разів уже таке було. Спасибі, сусіди допомагають: Лариса, Серьожа Садовий, Маша Герасименко неодноразово піднімали бабуся, заводили у хату. Я забрала б її в Полтаву, в мене там квартира стоїть пустою, так вона не хоче, каже: рідні стіни їй тут сил додають.

1994 року німецький уряд виділив значні матеріальні кошти для компенсації колишнім остарбайтерам. Отримала свою частку й Ганна Омелянівна. Та суми виплат українцям при цьому були вп'ятеро меншими ніж, наприклад, полякам...

Має бабуся трьох онуків, трьох правнуків і двох праправнуків. Значить, життя прожите не даремно, воно триває... І на запитання, чи хотіла б вона повернути тоді, в 1945-му, іншою стежиною, старенька відповіла: а навіщо? Навіщо їй інша доля, інша молодість, інша країна? Коли й в рідній Огірівці її життя пройшло хоч і важко, але яскраво і чесно...

Що можна побажати людині в такому віці? Тільки здоров'я, сил і насаги. Шановна Ганна Омелянівна, рідні, близькі й односельці вклоняються Вашій мужності, згадують Вашу веселу вдачу і оптимізм, люблять Вас і поважають. Тримайтеся!

Сергій МИКОЛЕНКО.

«Рецепт щасливого подружнього життя – терпіння»

Так вважає подружня пара з Огірівки – Василь Васильович і Людмила Федорівна Василенки. Цього року вони святкують золоте весілля.

Прості, приємні, працюючі люди, щирі й відверті душою. Такими словами може охарактеризувати їх кожен житель громади, який знайомий із цією сім'єю. Крізь роки вони пронесли теплі почуття один до одного, міцну дружбу, взаємну повагу та любов, яка не згасла й донині.

...Йому тоді йшов 24 рік: міцний, статний красень з інтелігентної сім'ї (мати вчителька), який здобув робітничу професію, відслужив армію. Такий парубок у сільській глибинці (і не тільки) – мрія кожної незаміжньої дівчини. А їй не було й 18 років: скромна худорлява дівчинка, яка щойно закінчила школу. В село Шевченки Полтавського району, де жила Людмила, приїхала Східно-Українська геологорозвідувальна експедиція (СУГРЕ) шукати родовища нафти і газу. Вчорашній школярці хотілося швидше стати незалежною й самостійно заробляти гроші, тож дівчина влаштувалася туди на роботу. Людмила Федорівна згадає:

– **Я працювала проявителем: проявляла касети, на яких записувалися показання приладів, що реєстрували параметри ґрунту. А Василь працював на спеціальних машинах, які задавлювали в ґрунт палі. Там ми й познайомилися. Сподобалися один одному, почали зустрічатися. Це було в 1969 році.**

Невдовзі Людмила познайомила батьків зі своїм нареченим і з березня 1970 року молодята почали жити разом. У кінці 1970-го зіграли весілля, а наступного року сім'я поповнилася донечкою Лілею.

Карась шукає, де глибше, а людина – де ліпше. Молода сім'я теж шукала кращого місця, де осісти. Спробували жити у Василевих батьків у Огірівці, на Трутнях, та невдовзі повернулися знову в Шевченки. Там у жовтні 1978 року у Василенків з'явилася ще одна донечка Зоя.

Та заповітною мрією молоді сім'ї був власний будинок. У радянські часи це було реально, особливо в сільській місцевості: розвивалися колгоспи, будувалася сільська інфраструктура... Працюючого механізатора запрошували в Подільський колгосп ім. Ілліча.

– **Як я приїхав сюди, –** розповідає Василь Васильович, – **Іван Петрович Сторіжко обіцяв**

Василь Васильович і Людмила Федорівна Василенки.

мені 75 рублів зарплати. Це були на той час непогані гроші.

Звісно, молодий механізатор погодився переїхати на нове місце проживання, і вже 1979 року Іван Романович Рожко, тодішній голова колгоспу, вручив Василенкам ключі від їхнього нового будинку в Огірівці.

– **З того часу ми тут і живемо, –** показує свою затишну оселю Людмила Федорівна. – **Я весь вік пропрацювала на фермі дояркою, а чоловік – на тракторі.**

– **Я вставав о 4 ранку і до 21 вечора в полі, –** розповідає Василь Васильович. – **Робив на обробітку ґрунту, комбайнером робив, на всіх механізованих роботах побував. Пам'ятаю, якось в колгоспі стався падіж овець. Хтозна, з якої причини, може,десь напасилися та потрапилися. Але на другий день Сторіжко викликали в райком партії й змусили написати заяву за власним бажанням. Жаль, кращого агронома, ніж Сторіжко, я не знаю... Час такий**

був тоді: партія керувала всім. Треба було знайти крайнього...

Хоч і давно вже на пенсії, але тягне механізатора в поле. Мало не щодня він об'їжджає власним автомобілем поля, скрізь дивиться, де і як що росте. І жаліється, що як вийшов на пенсію, одразу став нікому непотрібний.

– **Хто як, а я жалію за радянським часом, –** зізнається Василь Васильович. – **Скільки роботи тоді було в країні! Одна не подобається, перейшов на другу, на третю, десяту... Скрізь були потрібні робочі руки. Порядок, дисципліна були скрізь. І міліція пильнувала: «Чого ти не на роботі, чому не працюєш?» На обжинки чи на День колгоспника люди збиралися на тракторній, випивали по 100 грам і танцювали. Хати один одному будували, – гуртом, толокою. Дружними люди були, відкритими...**

А Людмила Федорівна навпаки, пригадує негаразди тодішнього життя:

– **Бувало, доїш корів, тільки-но підключиш**

апарати, як пропадає світло! Ходиш, знімаєш ті апарати, прилаштовуєшся доїти вручну, коли раз – і світло включилося... Така не-рвотрьопка була! А як колгосп став розпадатися, сумно було дивитися на тих корів: худі, голодні. Нічим було їх годувати, нічим доїти, нічим гній вичищати – справжня каторга!

За довгі роки всього бувало, зізнаються ювіляри, і гарного, і не дуже. Та обом таки здається, що раніше жити було якось веселіше. Гуртом гуляти весілля, проводи, святкували дні народження, разом проводжали в останній путь односельців... А може, причина в тому, що то була молодість, а в молодості все сприймається в оптимістичних тонах? А тепер, вважає Людмила, «ззаду так багато лишилося, а попереду – нічого не світить».

Справді, роки промайнули швидко. Дівчата повиростали, створили свої сім'ї, живуть окремо. Старша – в Києві, працює приватним підприємцем. Менша – в Полтаві, бригадир на кондитерській фабриці. Хоча обидві за фахом педагоги.

Тримає подружжя 80 качок і 30 курей. Раніше й свиней держали, тепер – ні. Вся птиця, яйця, городина їде дітям. А ще дорослий онучці, якій уже 27 років.

– **Ми їх не вважаємо «злісними» пенсіонерами, –** з гумором говорить про Василенків в. о. старости Надія Іванівна Доброскок. – **Вони ще молоді й енергійні.**

Не приховують «молодята» й свого рецепту щасливого подружнього життя. Звичайно, з віком кохання перестає бути таким палким, як 50 років тому, стверджують вони. Переважає життєвий досвід, життєва мудрість і повага один до одного.

– **Головне – терпіння. Треба навчитися терпіти й пробачати один одному. У нас всього було в житті. Але скандалів ми уникали. Перепалки невеличкі, звичайно, були, без цього не обійдешся. Але, може, саме вони навчили нас поступатися одне одному в дрібницях.**

Тож нехай, шановні ювіляри, доля й надалі устилає ваш життєвий шлях барвистим рушником, нехай оминають вашу сім'ю шторми і негоди, а любов, повага і терпіння принесуть вам ще багато років щасливого подружнього життя!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

5 липня

ГВОЗДИК ПЕТРО ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Красногорівка) – 65 років;

7 липня

СЕРПІЄЦЬ ТАМАРА МИКОЛАЇВНА
(с. Дзюбівщина) – 60 років;

11 липня

ХМЕЛЮК ГАЛИНА МИХАЙЛІВНА
(с. Красногорівка) – 70 років;

13 липня

ПОПЕНКО ГАННА МАКСИМІВНА
(с. Бірки) – 90 років;
БОЙКО ІВАН ІВАНОВИЧ
(с. Балаклія) – 85 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають їм здоров'я, миру, затишку в домівках, розуміння й підтримки близьких та всього найкращого.

Прийміть від душі наші щирі вітання, Хай збудуться всі ваші плани й бажання!

Життя хай дарує чудові презенти, Яскраві емоції, щастя моменти. Щоб лихо до хати дорогу не знало, А доля вам радість завжди дарувала!

До уваги абітурієнтів

Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 3 червня 2020 р. № 454, з 1 січня 2021 року набуває чинності нова редакція Порядку реалізації права на першочергове зарахування до закладів вищої (фахової передвищої) медичної, мистецької та педагогічної освіти за державним (регіональним) замовленням осіб, які уклади угоду про відпрацювання не менше трьох років у сільській місцевості або селищі міського типу.

Відповідно до зазначеного документа першочергове зарахування до закладів вищої (фахової передвищої) освіти поширюватиметься і на осіб, які обрали спеціальності 023 «Образотворче мистецтво, декоративне мистецтво, реставрація», 024 «Хореографія», 025 «Музичне мистецтво», 026 «Сценічне мистецтво» галузі знань 02 «Культура і мистецтво» та уклади угоду про відпрацювання не менше трьох років у сільській місцевості або селищі міського типу, з метою відпрацювання у державних або комунальних закладах культури або мистецьких школах.

Консультація

Право на безоплатну приватизацію земельної ділянки

Відповідно до вимог Земельного кодексу України кожен громадянин має право отримати у власність земельні ділянки шляхом їх безоплатної передачі із земель державної і комунальної власності (п.6 ч. 1 ст. 81 Земельного Кодексу України).

Згідно із положеннями ч. 1 ст. 121 Земельного кодексу України громадяни України мають право на безоплатну передачу їм земельних ділянок із земель державної або комунальної власності у таких розмірах:

- для ведення фермерського господарства - в розмірі земельної частки (паю), визначеної для членів сільськогосподарських підприємств, розташованих на території сільської, селищної, міської ради, де знаходиться фермерське господарство;
- для ведення особистого селянського господарства - не більше 2,0 гектара;
- для ведення садівництва - не більше 0,12 гектара;
- для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка) у селах - не більше 0,25 гектара,

в селищах - не більше 0,15 гектара, в містах - не більше 0,10 гектара;

- для індивідуального дачного будівництва - не більше 0,10 гектара;
- для будівництва індивідуальних гаражів - не більше 0,01 гектара.

Необхідно зазначити, що законодавством встановлені певні обмеження у правах набуття права власності на земельні ділянки.

Зокрема, ч. 4 ст. 116 Земельного кодексу України передбачає однократне безоплатне отримання земельних ділянок у власність громадян у межах визначених норм по кожному виду користування («Передача земельних ділянок безоплатно у власність громадян у межах норм, визначених цим Кодексом, провадиться один раз по кожному виду використання», ч. 4 ст. 116 ЗКУ).

Це означає, що кожен громадянин має право отримати у приватну власність 6 земельних ділянок різного цільового призначення (згідно з переліком ст. 121 ЗКУ).

Водночас у разі отримання безоплатно земель-

Певно, кожен переконаний: одна окрема людина не здатна вплинути в цілому на світ. А тому особливо не замислюється про наслідки своєї діяльності, засмічує територію, на якій живе...

Одна людина, можливо, й справді не завдасть відчутної шкоди природі, та коли багато людей бездумно спустошують довкілля, викидають в річки та океани пластик, забруднюють атмосферу промисловими викидами, це призводить до невідворотних наслідків, які бумерангом б'ють по всіх жителях планети.

Останнім часом Земля потерпає від глобального потепління, спричиненого парни-

Поламани дерева вздовж траси Велика Багачка - Поділ.

ковими викидами. Як наслідок почастішали випадки природних аномалій: перепади температури, інтенсивні зливи, шквали, гради, смерчі тощо.

20 червня над Великобагачанським районом пронісся смерч, який зачепив і територію нашої громади.

Смерчі (торнадо) – це стрімкі вихори, які можуть бути різної форми: колона, конус, келих, бочка, пісочний годинник, «роги диявола» тощо, але найчастіше вони мають форму обертового хобота, труби чи лійки, що зростає з купчасто-дощової хмари аж до поверхні землі. Усередині воронки смерчу повітря піднімається вгору, створюється розрідження до 0,4 атм. Як у пілососі, тільки набагато сильні-

Пологле поле ячменю.

ли, поки не розтягають ті гілки. Величезні верби вздовж траси не витримали поривів вітру, зламалися як соломинки. На полях і в обійстях людей покрутило ячмінь, пшеницю, обірвало електропроводи. Жителі Подолу й Огірівки без електрики 1,5 доби сиділи. Наслідки стихії відчували й у Красногорівці, Рокиті та інших населених пунктах району.

У домогосподарстві Галини і Анатолія Мочаренків смерч вирвав із корінням велетенське дерево висотою метрів 20. А поруч на полі чітко «намалював» свій слід: коло діаметром метрів 8-10 із покладеного на землю ячменю й віссю в центрі, де залишилися стирчати рослини.

– Вишню, подивіться, зламало навпіл, – показує наслідки буревію господариня. – Лист заліза, який на ящику в мене лежав (я його насилу сама піднімала), підняло у повітря, наче папірець, і кинуло аж до колодязя. Богу дякувати, ніхто не постраждав: усі були в хаті. Вихор той обійшов наш будинок стороною, а якби пішов через хату – покрівлю би знесло точно!

Завітав смерч в обійстя сусідів – Миколи і Ольги Сухомлинів. Звалив стару грушу, понівечив металевий паркан, мало не викрутив із землі величезного горіха й геть зніс сінник: той розсипався за мить, як картковий будиночок.

Протягом останніх років смерчі в Україні почастішали і стали потужнішими. Науковці стверджують, що подібні явища виникають, коли атмосфера дуже нестабільна. І прогнозують: у подальшому шквалів, градів і міні-смерчів ставатиме все більше, вони будуть інтенсивнішими й небезпечнішими. Проблема ще й у тому, що заздалегідь передбачити їхні прояви неможливо.

Сергій МИКОЛЕНКО.

Спалювати стерню та суху рослинність заборонено!

Останнім часом мають місце непоодинокі випадки спалювання рослинності або її залишків, що призводить до значного забруднення атмосферного повітря та погіршення якості земельних ресурсів.

Велика кількість диму від випалювання стерні, пожнивних решток, сухої рослинності, опале листя, тощо, створює безпосередню загрозу для життя людини.

Крім того, дим негативно впливає і на стан навколишнього природного середовища: знижується родючість ґрунтів, порушується їх структура, зменшується протирозійна стійкість, забруднюється атмосферне повітря та з'являється пожежна загроза для прилеглих територій.

Саме в результаті спалювання стерні на полях, сухої рослинності пошкоджуються полезахисні лісові смуги, починається більшість степових пожеж, зокрема і в прилеглих лісових масивах. Існує загроза загоряння й житлових будинків.

Вогнем знищується не лише суха рослинність та її залишки, а й коріння майбутньої рослинності, тож земля, перетворившись на попіл, на кілька років зменшує підріст свіжої зелені.

Від низового полум'я знесилюється коріння, слабшає здатність дерев боротися зі шкідниками. Вигорає лісова підстилка – те «сміття» на землі, в якому буває непомітне життя комах, хробаків та іншої живності, яка є незамінною ланкою у природному ланцюгу.

Вогонь нищить насіння цінних рослин, особливо лікарських. Доведено, що щорічні випалювання в одному й тому ж місці призводять до зміни видового складу рослинності, луки перетворюються на плантацію грубого бур'яну.

Слід нагадати, що згідно ст. 39 Закону Украї-

ни «Про тваринний світ» та статті 27 Закону України «Про рослинний світ» випалювання сухої рослинності або її залишків допускається лише в разі господарської необхідності за відповідним дозволом територіальних органів спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань екології та природних ресурсів.

З метою недопущення виникнення вищезазначених негативних чинників, а також керуючись природоохоронним законодавством, Державна екологічна інспекція в Полтавській області проводить спеціальні рейди-перевірки суб'єктів господарювання, які допустили на своїй території спалювання сухої рослинності та її залишків без відповідного дозволу.

Департамент агропромислового розвитку Полтавської ОДА.

вою про державну реєстрацію земельної ділянки як самостійно або уповноважити на це землевпорядну організацію (зазначивши це у договорі).

Наступним кроком буде затвердження проекту землеустрою.

Після цього необхідно здійснити державну реєстрацію права власності держави чи територіальної громади на обрану вами земельну ділянку.

Після здійснення вказаної вище реєстрації приймається рішення про безоплатну передачу земельної ділянки з державної чи комунальної власності у вашу власність.

У рішенні повинні бути зазначені кадастровий номер, місце розташування та площа земельної ділянки.

Останній крок – це державна реєстрація права власності земельної ділянки у Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень.

Знайте та користуйтеся своїми правами.

Довідки за тел. 066-50-60-535

Марія МОШКІВСЬКА,
керівник ЦНАП виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради.